

Arrest

nr. 90 210 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen :
X - X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SROKA
Hingenesteenweg 26
2880 BORNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen: X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. SROKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 20 april 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 11 juli 2012 onontvankelijk verklaard en op 13 juli 2012 ter kennis gebracht van verzoekers.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.04.2012 werd ingediend en op 26.06.2012 werd geactualiseerd door :

[T.E.] + echtgenote [T.S.] + wettelijke vertegenwoordigers van: [T.G.], [T.N.], [T.J.] en [T.S.]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenen hebben het bewijs niet geleverd, op het ogenblik van indiening van hun aanvraag, dat zij over een identiteitsdocument beschikten zoals bepaald in Art. 9bis §1 (Arrest Raad van State nr. 219.256 dd. 08.05.2012).

Het door Dhr. [T.E.] voorgelegde stuk, met name een Birth Certificate gedateerd 14.05.2008, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont ze niet aan dat de drager lan het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft ze niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.2008).

Betrokkenen leggen ten bewijze van hun identiteit eveneens een geboorteakte van hun zoon [T.J.] en van hun dochter [T.S.] voor. Deze documenten kunnen evenmin aanzien worden als door onze diensten aanvaarde identiteitsbewijzen daar deze documenten geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart uitmaken. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekers voeren in een eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de schending van de materiële motiveringsplicht, de schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en werpen tenslotte een manifeste beoordelingsfout op.

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“7.

In de bestreden beslissing is duidelijk sprake van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verwerende partij.

Er is geen enkele reden om te twifelen aan de Kosovaarse nationaliteit van verzoekers. Verweerder kon geenszins in de onontvankelijkheidsbeslissing vaststellen dat de actuele nationaliteit of identiteit van verzoekers niet zou vaststaan.

Verweerder heeft nagelaten voorafgaandelijk een grondig onderzoek te verrichten alvorens een beslissing te nemen aangaande verzoekers' aanvraag overeenkomstig artikel 9bis Vw.

Er is dus sprake van schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Er is tevens sprake van schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

1.2. De voorwaarden gesteld door artikel 9bis

8.

Ten tijde van de aanvraag luidde artikel 9bis, §1 Vw. als volgt :

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. ”*

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers het bewijs niet geleverd hebben dat zij over een identiteitsdocument beschikten zoals bepaald in artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet.

Nochtans kan nergens uit de vreemdelingenwet zelf worden afgeleid dat een geboorteakte niet zulk identiteitsdocument kan uitmaken.

9.

Bovendien dient rekening te worden gehouden met de reeds eerder neergelegde documenten die deel uitmaken van het administratief dossier.

Uit de samenhangende elementen van het dossier blijkt duidelijk hun identiteit en nationaliteit. Verzoekers legden niet alleen een geboorteakte voor van [E.T].

Tijdens de gehele asielprocedure van [E en S.T.] werd hun identiteit en nationaliteit niet één keer in vraag gesteld.

Integendeel, op 30.10.2006 verklaarde het CGVS hun asielaanvraag ontvankelijk. De heer [E.T.] legde toen een oude Joegoslavische geboorteakte voor. Mevrouw was niet in het bezit van enige documenten ter staving van haar asielaanvraag. Ook de tweede asielaanvraag werd, na de ontvankelijkheidstoets te hebben doorstaan, pas ten gronde afgewezen. De toen neergelegde documenten betroffen een geboorteakte van UNMIK, uitgereikt op 14.05.2008, een Servische geboorteakte van 8.07.1993 en medische attesten van zijn broer [E.].

Uit de verklaring d.d. 4.08.2008 blijkt dat de heer [T] toen ook gesteld heeft in het bezit te zijn van een geboorteakte nr. 06.200.2 en een UNMIK geboorteakte nr. 3367-1986.

Zijn identiteit en nationaliteit werden tijdens de asielprocedure nooit betwist.

10.

Bovendien werd op 16.02.2009 een eerste aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9ter ingediend voor het echtpaar [T] en hun vier minderjarige kinderen, waaronder [N.T.], en deze aanvraag werd op 05.02.2010 ontvankelijk verklaard.

Deze elementen dienen mee in de beoordeling te worden genomen.

Het kan niet zijn dat van een persoon identiteit en nationaliteit worden erkend in het kader van een asielprocedure en een regularisatieprocedure om medische redenen, terwijl men deze dan plots in vraag gaat stellen in het kader van een regularisatieaanvraag op grond van art. 9bis.

Er dient dus ook rekening te worden gehouden met de andere gegevens uit het dossier.

11.

Tot slot voegt de heer [T] kopie bij van zijn oud Joegoslavisch paspoort.

De gegevens van zijn paspoort stemmen overeen met de gegevens van de andere documenten die zich in het administratief dossier bevinden.

Verwerende partij heeft haar onderzoek dan ook niet grondig gevoerd.

12.

De geboorteakten van de kinderen die worden neergelegd bevestigen in dat kader het voorgaande en zijn eveneens in overeenstemming met de beweerde nationaliteit en identiteit. Aangezien de kinderen qua verblijfsstatuut overigens het verblijfsstatuut van hun ouders volgen, is het niet gerechtvaardigd om de beslissing van onontvankelijkheid te baseren op het ontbreken van een paspoort of identiteitskaart van de minderjarige kinderen.

Deze documentaire ontvankelijkheidsvereiste dient in eerste instantie bij de verzoekende ouder afgetoetst te worden.

Daarom treft wordt verwezen naar wat hierboven uiteengezet werd.

1.3. Conclusie

13.

De beslissing van verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd en dient te worden nietig verklaard."

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Samenhangend met materiële motiveringsplicht legt het zorgvuldigheidsbeginsel de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

2.4. In casu wordt verzoekers' aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat "de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal

erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Betrokkenen hebben het bewijs niet geleverd, op het ogenblik van indiening van hun aanvraag, dat zij over een identiteitsdocument beschikten zoals bepaald in Art. 9bis § 1 (Arrest Raad van State nr. 219.256 dd. 08.05.2012)."

2.5. Verzoekers verwijzen naar het bij de aanvraag ingediende geboorteakte van [T.E.]. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde in de bestreden beslissing met betrekking tot de geboorteakte het volgende: *"Het door Dhr. [T.E.] voorgelegde stuk, met name een Birth Certificate gedateerd 14.05.2008, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont zij niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft ze niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08)."*

2.6. Waar verzoekers aanvoeren dat uit de Vreemdelingenwet zelf nergens kan worden afgeleid dat een geboorteakte niet het vereiste identiteitsdocument kan uitmaken, dient er gesteld te worden dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *"een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is"* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *"niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden"* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Een geboorteakte is noch een internationaal erkend paspoort noch een gelijkgestelde reistitel noch een nationale identiteitskaart en derhalve geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit artikel 57 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat een geboorteakte bepaalde gegevens bevat, zoals de naam en voornaam van het kind wiens geboorte wordt aangegeven, maar enkel indien de houder van een geboorteakte in het bezit is van een identiteitskaart, paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel met overeenstemmende identiteitsgegevens wordt aangetoond dat de drager van de geboorteakte diegene is wiens gegevens vermeld worden op de geboorteakte.

De bestreden beslissing stelt derhalve terecht dat de door [T.E.] voorgelegde geboorteakte niet aanvaard kan worden *"als zijnde een identiteitsdocument"*, aangezien de voorlegging van de geboorteakte niet toelaat om een fysieke link vast stellen met de aanvrager.

2.8. Verzoekers stellen verder dat er rekening gehouden moet worden met de reeds eerder neergelegde documenten die deel uitmaken van het administratief dossier, en betogen dat de identiteit en de nationaliteit van verzoekers tijdens de asielpprocedure nooit in vraag werden gesteld.

Daargelaten het feit dat dit betoog geen afbreuk doet aan de bij wet vereiste ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad dienaangaande op dat uit het administratief dossier blijkt dat de beweerde afkomst uit Kosovo door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ernstig in twijfel werd getrokken. Zo stelde het Commissariaat-generaal in de beslissing van 18 januari 2007 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus t.a.v. dhr. [T.E.] dat: *"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u de afgelopen jaren nog in uw geboortestreek Kosovo zou verbleven hebben. Zo beschikt u over geen enkel identiteitsdocument dat uw beweerde recente afkomst kan staven. U bent immers niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN administratie in Kosovo (UNMIK) die sinds juni 1999 verantwoordelijk zijn voor de afgifte van identiteitsdocumenten in Kosovo. U verklaarde zelfs in Kosovo nooit over een UNMIK identiteitskaart of enig ander UNMIK document te hebben beschikt. (...) De door u neergelegde oude Joegoslavische geboorteakte doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie aangezien deze dateert van 1993 en aldus geen bewijs levert van uw beweerde recent verblijf in Kosovo."*

Verzoekers beweerden in 2007 terug te zijn gekeerd naar Kosovo en vroegen op 29 juli 2008 een tweede keer asiel aan in België waarbij ze o.m. een geboorteakte van UNMIK, uitgereikt op 14 mei 2008, en een Servische geboorteakte van 8 juli 1993 voorlegden. In de beslissing van 17 november 2008 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus,

oordeelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen t.a.v. dhr. [T.E.] dat *“u geen feiten of elementen [hebt] aangebracht die mijn eerdere beslissing – meer bepaald de conclusies in verband met de onduidelijkheid over uw verblijf voor uw eerste asielaanvraag – kunnen veranderen. (...) De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De UNMIK-geboorteakte, die u hebt neergelegd als bewijs van uw terugkeer, heeft onvoldoende bewijskracht om deze terugkeer hard te maken en bovenstaande vaststellingen te weerleggen, aangezien u zelf heeft verklaard dit document niet persoonlijk te hebben afgehaald.”*

Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad bevestigd op 25 februari 2009 bij arrest nr. 23 675.

In het kader van de asielaanvragen van mevrouw [T.S.] werden de weigeringsbeslissingen door het Commissariaat-generaal gelijkaardig gemotiveerd.

Verzoekers' betoog faalt dus in feite.

2.9. Verzoekers betogen voorts dat een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 5 januari 2010 ontvankelijk werd verklaard en dat bijgevolg hun identiteit en nationaliteit in het kader van deze regularisatieprocedure om medische redenen werden erkend.

Daargelaten het feit dat dit betoog geen afbreuk doet aan de bij wet vereiste ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die inzake het aantonen van identiteit strikter is dan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op het moment van het indienen van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name op 16 februari 2009, het beroep in volle rechtsmacht bij deze Raad tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 17 november 2008, nog hangende was. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet een uitzondering op de ontvankelijkheidsvoorwaarde in § 2, derde lid, (d.i. de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument of een document dat de gestelde constitutieve elementen van identiteit bewijst):

“De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

De verzoekers waren toen dus ontslagen van de verplichting om hun identiteit aan te tonen.

Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat hun identiteit en nationaliteit vast staan. Immers, uit wat besproken is in punt 2.8. volgt dat er ernstige twijfels zijn over hun beweerde identiteit en nationaliteit. Ook hier faalt verzoekers' betoog in feite.

2.10. Verzoekers voegen een kopie van het oud Joegoslavisch paspoort van dhr. [T.E.] toe aan het verzoekschrift. De Raad wijst er evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld dient te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Uit het voorgaande en uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat *in casu* er bij de aanvraag van 20 april 2012 geen identiteitsdocument van dhr. [T.E.] werd toegevoegd. Verzoekers gaven in hun aanvraag geen uiteenzetting betreffende het feit dat dhr. [T.E.] in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument toe te voegen en betwisten niet dat hij ten tijde van de aanvraag geen kopie van zijn paspoort heeft bijgebracht.

Verzoekers' betoog dat de gegevens van het paspoort overeenstemmen met de gegevens van de andere documenten die zich in het administratief dossier bevinden en dat de verwerende partij haar onderzoek niet grondig heeft gevoerd, kan hier derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

Het staat verzoekers evenwel vrij om op basis van het oud Joegoslavisch paspoort van dhr. [T.E.] een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

2.11. Met betrekking tot de geboorteakten van de kinderen oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris: *“Betrokkenen leggen ten bewijze van hun identiteit eveneens een geboorteakte van hun zoon [T.J.] en van hun dochter [T.S.] voor. Deze documenten kunnen evenmin aanzien worden als door onze diensten aanvaarde identiteitsbewijzen daar deze documenten geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitsbewijzen uitmaken.”* Uit wat in punten 2.5. en 2.6. werd gesteld, volgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris hier niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld. Verzoekers' onduidelijk betoog weerlegt deze beoordeling niet, des te

meer daar de documentaire ontvankelijkheidsvereiste in de bestreden beslissing inderdaad in eerste instantie bij de verzoekende ouder [T.E.] wordt afgetoetst.

2.12 Samenvattend kan worden besloten dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat: *“Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”*

De beschouwingen van verzoekers laten niet te besluiten dat de gemachtigde van de staatssecretaris een manifeste beoordelingsfout maakte.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel noch artikel 9bis wordt aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES